

Drahí obyvatelia Hogwarts,

keby som mala tvrdiť, že neviem, ako by môj život vyzeral bez Hogu, tak by to bola lož. Viem to presne - som si celkom istá, že už by som dávno nebola nažive. Prišla som sem ako ustráchané dievčatko, ktoré si nemyslelo, že má akúkoľvek hodnotu. Ľudia na Hogu mi ponúkli akceptáciu, ukázali mi, ako sa rozvinúť na človeka, ktorým si prajem byť, naučili ma od srdca sa smiať a pomohli mi objaviť písanie a lásku k životu. Všetko dobré, čo dnes mám (a že je toho nespočetne veľa!), začalo práve na tejto neznámej, nenápadnej webstránke. Za to budem Hog navždy milovať a ďakovať zaň.

Uvedomila som si však, že nastal čas na môj odchod. Hog mi nemôže dať viac ako samotný život, nemám tu naďalej o čom snívaj. Vydávam sa preto po mnohých rozvetvených cestách, o ktorých koncoch snívam naplno. Pretože tak ste ma to naučili - snívaj o tých najdivokejších veciach a zisťovať, že nie sú nemožné.

Ďakujem Vám nekonečno ráz. Nikdy na Vás nezabudnem. Nezabudnem na ponocovanie v zasadačke, počas ktorého sme sa smiali toľko, až sme už ani nevedeli, kde ten rehoť začal, ale boli sme si istí, že nechceme, aby niekedy skončil. Nezabudnem na ocenenie mojich študentov za to, koľko som im pomohla prostredníctvom svojich hodnotení, čím ma hlboko dojali. A nezabudnem ani na nič medzitým, čo sa odohrávalo počas tých neuveriteľných 13 rokov.

Možno si jedného dňa kúpite moju knihu, prečítate môj článok, pozriete moje video alebo ma stretnete na fantasy udalostiach či kdekoľvek inde. Možno si všimnete, že táto divná žienka je akási extra farebná, vie privelať o jednorožcoch, nekonečno miluje písanie, sarkazmus je jej materinský jazyk a vždy sa potichu rozžiari, keď sa niekto hlási k Mrzimoru. V tom si uvedomíte, že som kedysi bývala Vaša spolužiacka alebo profesorka a Vy ste boli môj záchranca.

Neverím na „zbohom“, takže radšej s jednorožčím rohom.

Prajem dúhový deň a nerušené čítanie,

Patricia Baloure

P.S.: Kto by chcel môj muklovský kontakt, stačí mi napísať.